

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšera v právní věci žalobkyně: **P. T. T. B.**, zastoupené Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorát cizinecké policie Brno**, se sídlem Kopečná 3, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 8. 2008, čj. CPBR-9182/ČJ-2008-61PB, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2009, čj. 36 Az 20/2008 - 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím ze dne 4. 8. 2008, čj. CPBR-9182/ČJ-2008-61PB, označeným jako „Podání žádosti o vízum nad 90 dnů – zaslání“, žalovaná vrátila žalobkyni její žádost o vízum k pobytu nad 90 dnů s tím, že podle § 53 odst. 1 a § 170 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) není k jejímu přijetí příslušná. Žalovaná zároveň uvedla, že nepostoupila žádost žalobkyně podle § 12 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

II.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Brně, který je rozsudkem ze dne 22. 9. 2009, čj. 36 Az 20/2008 - 70, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.1

Žalovaná (stěžovatelka) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem.

III.2

Žalobkyně navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

IV.1

Podáním ze dne 16. 3. 2010 žalobkyně navrhla odmítnutí kasační stížnosti pro opožděnost. Podle žalobkyně stěžovatelka v kasační stížnosti nepravdivě uvedla, že jí byl napadený rozsudek krajského soudu doručen dne 19. 10. 2009. Žalobkyně tvrdila, že rozsudek byl stěžovatelce doručen dříve, což dokládala kopií stránky z tzv. doručné knihy vedené podatelnou krajského soudu s vyznačením převzetí předmětného rozsudku dne 16. 10. 2009.

IV.2

Stěžovatelka v přípisu ze dne 20. 4. 2010 trvala na tom, že jí byl napadený rozsudek doručen dne 19. 10. 2009 a lhůta pro podání kasační stížnosti tak byla zachována. Připustila, že kurýr Policie ČR, Krajského ředitelství Jihomoravského kraje, převzal rozsudek v podatelně krajského soudu dne 16. 10. 2009. Zdůraznila však, že tohoto kurýra nelze považovat za osobu oprávněnou jednat za účastníka řízení, protože se jeho oprávnění vztahuje pouze na převzetí rozsudku a jeho doručení adresátovi. Stěžovatelka se domnívala, že je na kurýra třeba nahlížet jako na „poštovního přepravce“. Doručení založená ve spisu podle stěžovatelky prokazuje, že jí bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 19. 10. 2009.

V.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska její přípustnosti. Uzavřel přitom, že kasační stížnost byla podána opožděně.

Nejvyšší správní soud v návaznosti na podání žalobkyně ze dne 16. 3. 2010 požádal přípisem ze dne 22. 3. 2010 krajský soud o sdělení, zda žalobkyní předložená kopie z tzv. doručné knihy odpovídá originálu. Současně vyzval krajský soud, aby se vyjádřil k okolnostem převzetí napadeného rozsudku dne 16. 10. 2009.

Krajský soud sdělil přípisem ze dne 2. 4. 2010, že zásilky adresované Policii ČR jsou denně shromažďovány v podatelně soudu a následně zaznamenány do „Doručné knihy – PČR – KRAJ - 2009“. Kurýr Policie ČR, který přichází každý den, jednotlivé zásilky určené k doručení přebírá a stvrzuje svým podpisem v doručné knize.

Sdělení krajského soudu odpovídalo vyjádření stěžovatelky ze dne 20. 4. 2010. Nejvyšší správní soud vzal na jejich základě za prokázané, že kurýr Policie ČR, oprávněný k přebírání zásilek, převzal dne 16. 10. 2009 zásilku s rozsudkem, adresovanou stěžovatelce.

V návaznosti na tuto skutečnost Nejvyšší správní soud vážil, zda převzetím zásilky kurýrem Policie ČR došlo k jejímu doručení, jak tvrdila žalobkyně, nebo zda k doručení došlo až dne 19. 10. 2009, jak uvedla stěžovatelka. Stěžovatelka se přitom odvolala na údaje z doručky předmětné zásilky.

Nejvyšší správní soud připomíná, že obecně se údaje na doručence považují za pravdivé, není-li prokázán opak (§ 50f odst. 3 o. s. ř. za použití § 42 odst. 5 s. ř. s.). Existence doručky, na níž stěžovatelka potvrdila převzetí zásilky dne 19. 10. 2009, tedy sama o sobě nevylučuje závěr, že k doručení zásilky došlo již dne 16. 10. 2009.

Dále Nejvyšší správní soud shledal, že kurýra Policie ČR nebylo možné považovat při doručování zásilky adresované Policii ČR za poštovního přepravce, jak tvrdila stěžovatelka. Poštovním přepravcem lze totiž rozumět pouze držitele poštovní licence (srov. výslovné znění § 42 odst. 1 s. ř. s., příp. přiměřeně § 48 odst. 3 o. s. ř. za použití § 42 odst. 5 s. ř. s.).

Soud doručuje účastníku řízení na adresu pro doručování, kterou je u správních úřadů adresa jejich sídla [§ 46b písm. m) o. s. ř.]. Ani u správního úřadu však není vyloučené, aby mu soud doručoval na jinou adresu, pokud o to požádal, zejména může-li to přispět k urychlení řízení (§ 46a odst. 2 o. s. ř. za použití § 42 odst. 5 s. ř. s.). Pisemnost přitom mohou převzít osoby, které tím byly pověřeny, které k tomu byly zmocněny nebo u nichž je to vzhledem k jejich pracovnímu nebo jinému obdobnému vztahu k adresátu obvyklé (§ 50a odst. 2 o. s. ř. za použití § 42 odst. 5 s. ř. s.).

Nastíněné právní úpravě lze podřadit i praxi doručování mezi krajským soudem a Policií ČR, posuzovanou v této věci. Jakkoliv v této konkrétní věci stěžovatelka nepožádala o to, aby jí byly písemnosti zanechávány v podatelně krajského soudu, vycházela stejně jako krajský soud (jak vyplývá z jejího vyjádření i z vyjádření krajského soudu) z existující praxe, kterou je možné podřadit § 46a odst. 2 o. s. ř. Kurýra Policie ČR je pak třeba považovat za osobu, která byla pověřena k převzetí písemnosti, což ostatně stěžovatelka potvrdila i ve vyjádření z 20. 4. 2010. S ohledem na skutečnost, že se nejednalo o třetí na účastnících nezávislou osobu, která by písemnost doručovala, ale o pověřenou osobu se vztahem k jednomu z účastníků řízení, shledal Nejvyšší správní soud kurýra osobou ve smyslu § 50a odst. 2 o. s. ř. Skutečnost, že byl kurýr oprávněn pouze k převzetí zásilky, nikoliv však k dalšímu jednání za účastníka, nemůže na závěru Nejvyššího správního soudu nic změnit. Rozhodné totiž bylo právě oprávnění k převzetí zásilky.

Nejvyšší správní soud také podotýká, že by příklon k názoru stěžovatelky nevylučoval správní libovůli, kdy by v zásadě nebylo možné vyloučit možnost určovat vlastními úkony okamžik rozhodný pro běh lhůty pro podání kasační stížnosti a ovlivňovat tak právní postavení jiných účastníků řízení. V této souvislosti ostatně nelze přehlédnout, že kurýr Policie ČR převzal zásilku na podatelně krajského soudu dne 16. 10. 2009, ale stěžovatelka vyznačila na doručence její doručení až dne 19. 10. 2009. Nejvyšší správní soud neshledal tuto prodlevu důvodnou, byť by přihlédl k tomu, že dne 16. 10. 2009 byl pátek.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud uzavřel, že rozsudek krajského soudu, napadený kasační stížností, byl stěžovatelce doručen již dne 16. 10. 2009. Lhůta pro podání kasační stížnosti tak uplynula dne 30. 10. 2009 (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost podanou dne 2. 11. 2009 proto Nejvyšší správní soud musel odmítnout [§ 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. srpna 2010

JUDr. Jan Passer
předseda senátu